

LBRIS

We know
books

DAN BROWN

CODUL
LUI
DA VINCI

Ediție specială ilustrată

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

rao international publishing company

Capitolul 1

*R*obert Langdon se trezi cu greu. În întunericul din cameră suna un telefon – un sunet subțire, nefamiliar. Bijbii pe noptieră și aprinse veioza. Își miși ochii și privi în jur: un luxos dormitor în stil renescentist cu mobilier Ludovic al XVI-lea, fresce și un pat uriaș din mahon, cu baldachin.

„Unde mama naibii sînt?!”

Pe halatul de baie, agățat de unul dintre stîlpii patului, erau brodate trei cuvinte: HÔTEL RITZ, PARIS.

Încet, ceața începea să se risipească.

Ridică receptorul.

HOTEL RITZ, PARIS

- *Monsieur* Langdon? spuse o voce de bărbat. Sper că nu v-am trezit!

Buimac, căută ceasul de pe noptieră. Era 12.32. Noaptea. Nu dormise decît o oră, dar se simțea de parcă trecuse deja în lumea dreptilor.

- Vă sun de la recepție, *monsieur*. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aveți un oaspete. Insistă că este vorba despre o problemă urgentă.

Încă nu reușise să-și revină de-a binelea. „Un oaspete?“ Privirea îi căzu pe un fluturaș mototolit care se afla la capătul patului:

UNIVERSITATEA AMERICANĂ DIN PARIS

are plăcerea de a vă oferi

O SEARĂ CU ROBERT LANGDON,

PROFESOR DE SIMBOLISTICĂ RELIGIOASĂ,

HARVARD UNIVERSITY

Langdon mormăi ceva ininteligibil. Conferința din seara asta – o prezentare însoțită de diapozitive despre simbolismul care se ascunde în structura catedralei din Chartres –

SIMBOL PĂGIN, CATEDRALA CHARTRES, FRANȚA

atînsese, probabil, cîteva puncte sensibile în rîndul publicului. Probabil că vreun specialist cucernic îl urmărise și voia să înceapă acum o dispută.

- Regret, spuse în receptor, dar sînt foarte obosit și...

- *Mais, monsieur*, insistă recepționerul, coborîndu-și vocea pînă la nivelul unei șoapte presante. Oaspetele dumneavoastră este o persoană *foarte* importantă!

Langdon nu se îndoia cîtuși de puțin. Cărțile lui despre pictura și simbolistica religioasă îi aduseseră o nedorită celebritate în lumea artei, iar cu un an în urmă, implicarea sa într-un incident petrecut la Vatican și puternic mediatizat îl propulsase în lumina reflectoarelor. De atunci, șirul preinșilor istorici și al specialiștilor autodeclarați care-i băteau la ușă părea a nu se mai sfîrși.

- Dacă sînteți amabil, spuse Langdon străduindu-se să păstreze un ton politicoș, notați dumneavoastră numele și numărul de telefon al respectivului domn și comunicați-i că voi încerca să-l contactez înainte de a părăsi Parisul, marți! Vă mulțumesc!

Și închise, înainte ca recepționerul să mai apuce să spună ceva.

Ridicîndu-se în capul oaselor, se încruntă la broșura informativă destinată clienților, pe a cărei copertă scria mare: DORMIȚI CA UN PRUNC ÎN ORAȘUL LUMINILOR. RELAXAȚI-VĂ LA RITZ, ÎN PARIS. Își întoarse capul și privi oglinda care acoperea aproape în întregime peretele de vizavi. Chipul care îl privea de acolo părea a fi al unui necunoscut - ridat și obosit.

„Chiar ai nevoie de o vacanță, Robert!”

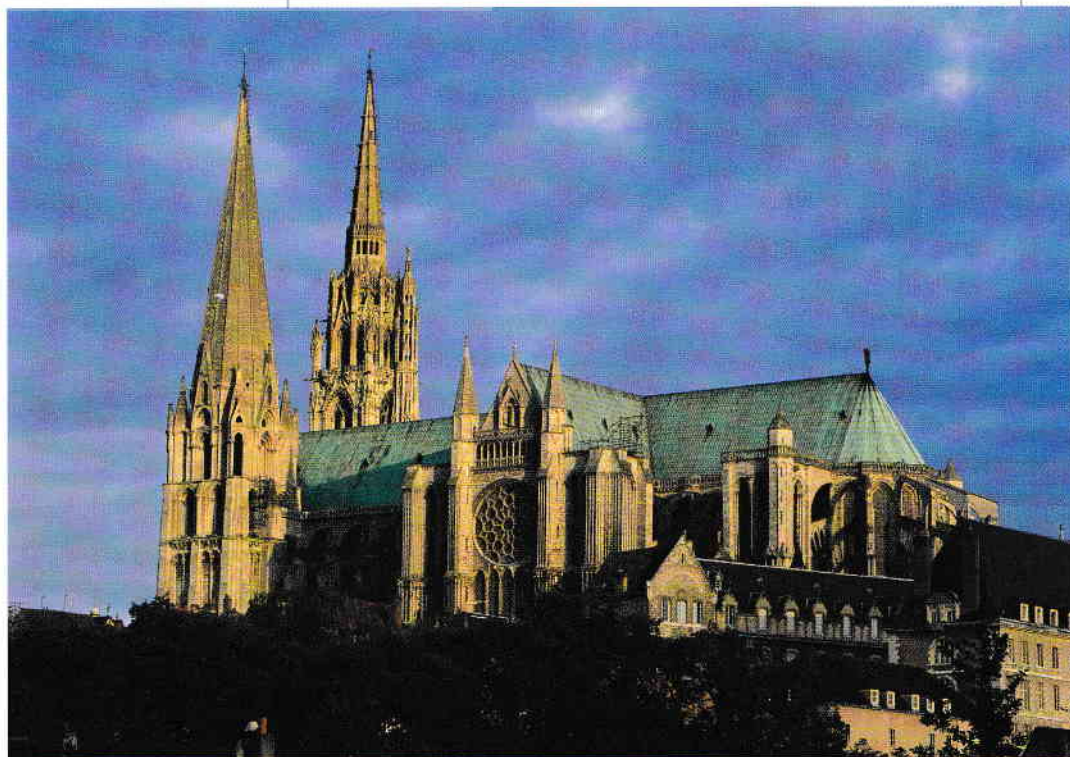
Anul care trecuse își lăsase puternic amprenta asupra lui și imaginea din oglindă o arăta perfect. Ochii, de un albastru viu de obicei, erau acum tulburi și melancolici. Bărbia cu gropiță era acoperită de un început de barbă. În jurul tîmplelor, firele cărunte se înmulțiseră, începînd să-i acopere părul des, aspru și negru. Deși colegele lui susțineau că firele argintii nu făceau decît să-i sporească aerul intelectual, el, unul, se cam îndoia...

„Dacă m-ar vedea acum cei de la *Boston Magazine*...!”

Luna trecută, spre iritarea lui, publicația îl situase în rîndul celor mai interesante zece personalități ale orașului - o onoare mai degrabă dubioasă, care-l transformase în ținta ironiilor și înțepăturilor din partea colegilor de la Harvard. În seara aceasta, la aproape cinci mii de kilometri de casă, articolul respectiv fusese dezgropat și readus în actualitate pentru a-i bîntui conferința.

- Doamnelor și domnilor, rostise moderatoarea în fața publicului care umpluse pînă la refuz Le Pavillon Dauphine, din cadrul Universității Americane din Paris. Oaspetele nostru din această seară nu mai are nevoie de nici o prezentare. Autor a numeroase cărți, printre care *Simbolistica sectelor secrete*, *Arta la Illuminati* și *Limbajul pierdut al ideogramelor*, a scris totodată una dintre cele mai importante lucrări în domeniul iconologiei religioase - și nu exagerez deloc spunînd acest lucru; mulți dintre dumneavoastră studiați la orele de curs după manualele sale.

Studentii din public încuviințaseră entuziaști.

CATEDRALA CHARTRES

– Mă gândisem ca în această seară să-l prezint inspirîndu-mă din impresionanta sa autobiografie. Însă, continuase moderatoarea aruncîndu-i o privire jucăușă, o persoană din public mi-a oferit o sursă de inspirație mult mai... *interesantă*, dacă-i pot spune așa.

Și scosese la vedere un exemplar din *Boston Magazine*.

Langdon se crispase. „De unde mama naibii a făcut rost de chestia asta?”

Moderatoarea începuse să citească fragmente din articol, iar el nu știuse cum să se afunde mai adînc în fotoliul pe care stătea. După treizeci de secunde, publicul rîdea, iar femeia nu dădea semne că ar vrea să se oprească.

– Iar refuzul domnului Langdon de a vorbi despre neobișnuitul rol pe care l-a jucat anul trecut, în Conclavul de la Vatican, i-a adus noi puncte în clasamentul celor mai interesante personalități. Ce ziceți, doriți să aflați și alte amănunte?

Publicul aplaudase.

„S-o oprească cineva!” se rugase el atunci cînd femeia începuse să citească din nou.

„– Deși profesorul Langdon ar putea fi considerat o frumusețe mai puțin izbitoare decît unii dintre laureații noștri mai tineri, acest universitar de patruzeci și... de ani are

în mod cert o alură de intelectual rasat. Prestanța îi este subliniată de o voce baritonală, neobișnuit de joasă, pe care studentele sale o descriu ca fiind «ciocolată pentru urechi».

Sala izbucnise în râsete.

Langdon se silise să afișeze un zîmbet stînjenit. Știa ce urmează – o frază ridicolă despre „Harrison Ford în sacou Harris“ – și, fiindcă în această seară crezuse că poate îmbrăca iarăși în siguranță sacoul respectiv și puloverul pe gît marca Burberry, se hotărîse că trebuie să treacă la acțiune.

– Mulțumesc, Monique, îi spusese el și, ridicîndu-se brusc, o invitase elegant să coboare de pe podium. *Boston Magazine* are un gust prea pronunțat pentru ficțiune.

Apoi se întorsese spre public cu un oftat din adîncul pieptului.

– Iar dacă aflu care dintre dumneavoastră i-a oferit articolul acela, deportarea vă așteaptă! Oamenii izbucniseră din nou în rîs.

– Ei bine, prieteni, după cum știți, în această seară vom vorbi despre puterea simbolurilor...

Țîriitul subțire al telefonului se auzi iarăși în întuneric. Scrișnind un „de necrezut“ printre dinți, Langdon ridică receptorul.

– Da?

Așa cum bănuise, era tot recepționarul.

– Domnule Langdon, vă rog să mă scuzați. V-am sunat pentru a vă informa că oaspetele acela se îndreaptă chiar acum spre camera dumneavoastră. Am crezut de cuviință că e bine vă anunț.

Profesorul se trezise de-a binelea.

– Ați trimis pe cineva spre camera *mea*?!

– Îmi cer scuze, *monsieur*, dar o persoană de acest rang... nu-mi pot asuma autoritatea de a-i interzice să vină.

– Dar cine este omul acesta?

Recepționarul închisese însă.

Aproape în aceeași clipă, în ușă se auzi o bătaie nerăbdătoare.

Nu foarte în largul lui, Langdon coborî din pat; tălpile i se înfundară în mocheta groasă de pe podea. Își trase halatul de baie pe umeri și se apropie de ușă.

– Cine e?

– Domnule Langdon! Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

Engleza individului avea un accent puternic, ca un lătrat dur și autoritar.

– Sînt locotenentul Jérôme Collet. Direction Centrale Police Judiciaire.

„Poliția judiciară?!“ Langdon rămase o clipă tăcut; știa că DCPJ era corespondentul francez al FBI.

Fără a ridica lanțul de siguranță, întredeschise ușa doi centimetri. Chipul care îl privea de dincolo de prag era lunguiet și palid. Bărbatul părea extrem de slab și purta oficiala uniformă albastră.

- Pot să intru?

Langdon ezită, simțindu-se nesigur sub privirile șterse ale celuiilalt.

- Despre ce este vorba?

- *Mon capitaine* are nevoie de experiența dumneavoastră profesională într-o problemă personală.

- *Acum?* biigui profesorul. E trecut de miezul nopții!

- Greșesc dacă spun că în această seară aveți programată o întrevvedere cu directorul muzeului Luvru?

Dintr-odată, Langdon simți o ușoară neliniște. Avusese, într-adevăr, stabilită o întâlnire cu apreciatul custode după conferința din această seară, dar Saunière nu își făcuse apariția.

- Nu, nu greșiți. De unde știți dumneavoastră acest lucru?

- Am găsit numele dumneavoastră în agenda domniei sale!

- Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

Agentul oftă greu și-i întinse prin ușă o fotografie.

Cînd văzu imaginea, Langdon încremenii.

- Fotografia aceasta a fost făcută acum mai puțin de o oră. În interiorul muzeului Luvru.

Fără a-și dezlipi ochi de la imagine, profesorul simți cum repulsia inițială i se transformă într-o bruscă revărsare de mînie.

- Cine a făcut asta?!

- Sperăm că dumneavoastră ne veți ajuta să răspundem la această întrebare, ținînd seama de cunoștințele pe care le aveți în domeniul simbolisticii și de programata dumneavoastră întrevvedere cu domnia sa.

Langdon se holbă la fotografie, cu oroare, dar și cu teamă. Imaginea era cumplită și extrem de bizară, deși îi dădea impresia unui déjà-vu. Acum mai bine de un an, primise o altă fotografie, a unui alt cadavru, și o solicitare similară. Douăzeci și patru de ore mai tîrziu, era cît pe ce să-și piardă viața la Vatican. Fotografia asta nu semăna deloc cu cea de atunci și totuși, ceva anume, în acest scenariu, părea ciudat de familiar.

Agentul se uită la ceas.

- *Mon capitaine* ne așteaptă, *monsieur!*

Profesorul abia dacă îl auzi; nu putea să-și desprindă privirea de pe fotografie.

- Simbolul de aici... și modul în care trupul lui este atît de straniu...

- Poziționat? îi sugeră agentul.

Langdon încuviință înfiorat.

- Nu-mi imaginez cine ar fi putut să facă așa ceva!

Agentul îl fixă încruntat.

- Nu ați înțeles, domnule Langdon! Ceea ce vedeți în această fotografie... *monsieur* Saunière însuși și-a făcut asta.

Capitolul 2

U ndeva, la un kilometru și ceva depărtare, individul albinos pe nume Silas trecu șchiopătînd de poarta luxoasei clădiri de pe Rue La Bruyère. Ciliciul¹ cu țepi pe care îl purta în jurul coapsei îi intra în carne, și totuși sufletul îi era luminat de bucuria de a-L sluji pe Dumnezeu.

„Durerea e un lucru bun.“

Ochii lui roșii cercetară holul de la intrare. Pustiu. Urcă scările în tăcere, cu grijă, să nu-i trezească pe frați. Ușa dormitorului lui era deschisă; încuietorile erau interzise

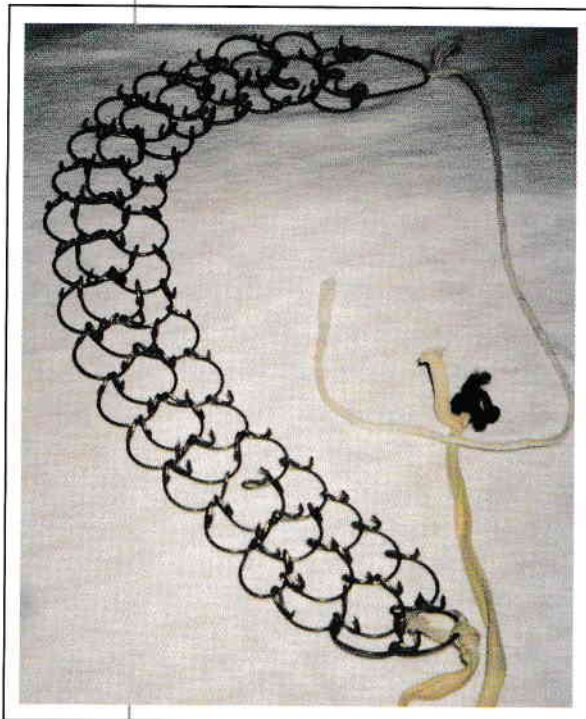
aici. Intră și închise ușa după el.

Camera avea un aer spartan – podea de scînduri, un dulap din lemn de brad și, în colț, o saltea învelită în pînză de cort, care-i servea drept pat. Săptămîna aceasta era oaspete aici, dar în trecut, timp de mulți ani, fusese binecuvîntat cu un sanctuar similar în New York.

„Domnul mi-a oferit un adăpost și un scop în viață.“

În aceasta seară, în sfîrșit, Silas era convins că a început să-și mai plătească din datorii. Grăbindu-se spre dulap, scotoci după telefonul mobil ascuns în sertarul de jos și formă un număr.

– Da? răspunse vocea unui bărbat.

¹ Ciliciu, din grecescul *kilikion* – centură de metal sau cămașă de păr aspru pe care, în Evul Mediu, călugării catolici o purtau pe sub veșminte, pentru a-și mortifica trupul. (n.red.)

- Învățătorule, m-am întors!
 - Vorbește! îi ceru vocea, care părea mulțumită că-l aude.
 - Toți patru sînt morți. Cei trei seneșali și... însuși *Marele Maestru*.
- Urmă o scurtă pauză, ca pentru o mică rugăciune.
- Și presupun că ai obținut informația aceea.
 - Toți patru au spus același lucru. Independent unii de alții.
 - Și i-ai crezut?
 - Asemănarea e prea mare pentru a fi doar o simplă coincidență.

Un ușor gîfîit entuziast se auzi în receptor.

- Excelent! Mi-a fost teamă că reputația de discreție a frăției s-ar putea adevări.
- Perspectiva morții este o motivație puternică.
- Așa deci, acum spune-mi ceea ce trebuie să aflu.

Silas știa că informația pe care o smulsese de la victimele sale avea să constituie un șoc:

- Învățătorule, toți patru au confirmat existența unei *clef de vouête*... legendara „cheie de boltă“.

Auzi în receptor ușorul icnet provocat de surpriză și aproape că și simți exaltarea Învățătorului:

- *Cheia de boltă*... Exact așa cum am bănuît și noi.

Străvechile tradiții spuneau că frăția crease o hartă în piatră – *la clef de vouête*, „cheia de boltă“ –, o tăbliță gravată ce dezvăluia locul în care se păstra, în mare taină, cel mai de seamă secret al frăției... o informație atît de importantă, cu o asemenea forță, încît constituia însuși temeiul existenței confreriei.

- Cînd vom avea cheia de boltă, spuse Învățătorul, vom mai avea doar un singur pas de făcut.

- Sîntem chiar mai aproape decît vă închipuiți. Cheia de boltă se află aici, în Paris.
- În Paris? Incredibil! E mult prea frumos ca să fie adevărat!

Silas îi povesti evenimentele din acea seară: cum toate cele patru victime, în clipa dinaintea morții, încercaseră cu disperare să-și găsească salvarea vieții lor păcătoase, dezvăluindu-i secretul. Fiecare îi spusese exact același lucru: cheia de boltă era ascunsă în mod ingenios, într-un loc exact din interiorul unuia dintre cele mai vechi biserici din Paris – L’Eglise de Saint-Sulpice.

- Într-o Casă a Domnului! exclamă Învățătorul. Cum își mai bat joc de noi!
- Așa cum au făcut-o vreme de secole!

Învățătorul tăcu o clipă, de parcă aștepta să fie pătruns de acest triumf. În cele din urmă, vocea lui se auzi din nou în receptor:

- Silas, ai făcut o faptă bună în ochii Domnului. Secole de-a rîndul am așteptat acest moment. Acum trebuie să-mi aduci tăblița. Imediat. În seara asta. Înțelegi care este miza!

Silas știa că miza pusă în joc e inestimabilă și totuși ceea ce-i ceruse Învățătorul îi părea imposibil.

- Dar biserica aceea e o fortăreață! Mai cu seamă pe vreme de noapte. Cum voi putea intra?

Cu tonul încrezător al unui om extrem de influent, Învățătorul îi explică tot ce trebuia să facă.

Cînd închise telefonul, Silas deborda de entuziasm și de nerăbdare.

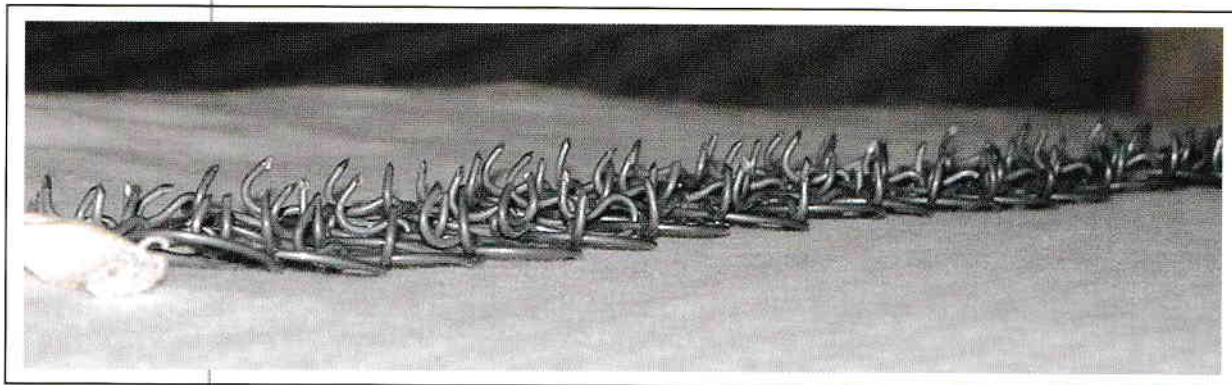
„O oră“, își spuse, mulțumit că Învățătorul îi lăsase timp suficient pentru penitența necesară înainte de a pătrunde într-un lăcaș al Domnului. „Trebuie să-mi curăț sufletul de păcatele zilei de azi.“ Păcatele acelea avuseseră însă un scop sfînt. Acte de nimicire a dușmanilor lui Dumnezeu fuseseră comise timp de secole de-a rîndul; cu siguranță îi vor fi iertate!

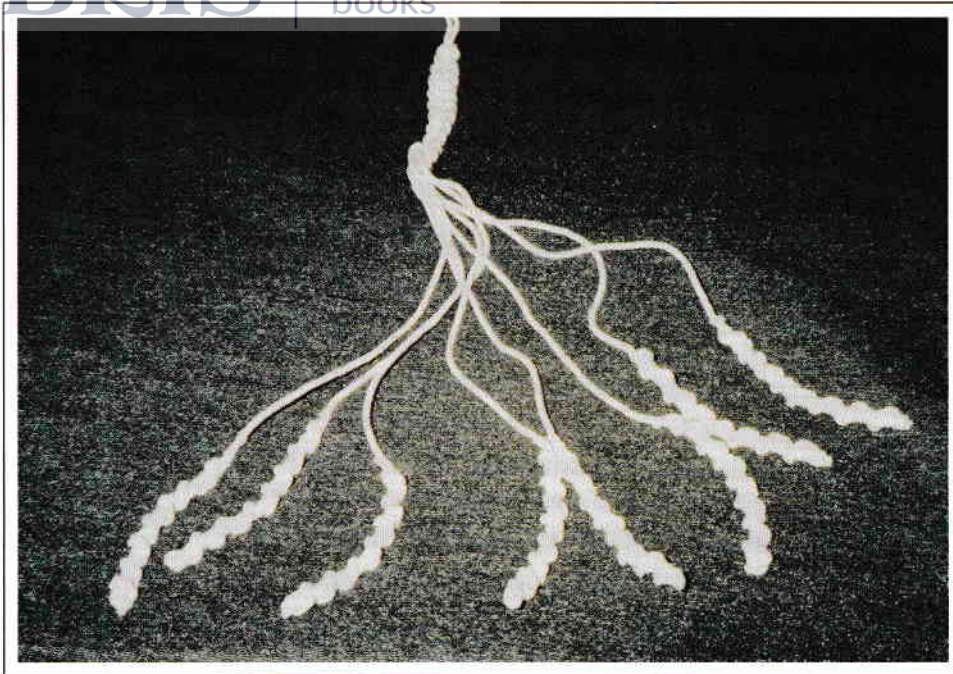
Și totuși, Silas știa că mîntuirea cere sacrificii.

După ce-și scoase toate hainele, îngenunche în mijlocul camerei și examinează ciliciul care-i încingea coapsa. Toți adevărații urmași ai *Căii* purtau acest adevărat instrument de tortură – un brîu dintr-o țesătură bătută cu spini metalici ascuțiți, care pătrundeau în carne, ca un memento continuu al suferințelor îndurate de Isus. În plus, durerea provocată de ciliciu potolea poftele cărnii.

Deși purtase deja brîul mai mult decît cele două ore impuse zilnic, Silas știa că astăzi nu era o zi obișnuită, așa că mai strînse catarama cu încă o gaură, schimonosindu-se atunci cînd ghearele metalice îi mușcară mai adînc din carne. Răsufală adînc și savură ritualul purificator.

„Durerea este un lucru bun“, șopti, repetînd mantra sacră a părintelui Josemaría Escrivá – Învățătorul tuturor Învățătorilor. Deși se stînsese în 1975, înțelepciunea lui

DISCIPLINA

era încă vie în cuvintele pe care le repetau mii de adepți credincioși din lumea întreagă, pe când îngenuncheau și practicau ritualul sacru numit „mortificare corporală“.

Silas își îndreptă apoi atenția asupra unei frînghii groase, cu noduri, care aștepta încolăcită lângă el. „Disciplina“. Nodurile ei erau mînjite cu sînge închegat. Nerăbdător să simtă iar efectele purificatoare ale suferinței fizice, Albinosul rosti o rugăciune scurtă. Apoi înșfăcă un capăt al frînghiei, închise ochii și se izbi cu ea peste umăr, simțind cum nodurile îi zdrelesc carnea de pe spinare. Încă o dată. Apoi iar și iar.

Castigo corpus meum.

Într-un târziu, simți cum sîngele începe să curgă.

A erul răcoros de aprilie șuiera pe fereastra deschisă, în vreme ce automobilul Citroën ZX trecu în viteză pe lângă Operă și traversă Place Vendôme. Pe scaunul din dreapta, Robert Langdon încerca să-și pună ordine în gânduri. Dușul rapid și faptul că avusese timp să se radă îi conferiseră o înfățișare prezentabilă, dar nu-l liniștiseră deloc. Imaginea înspăimântătoare a cadavrului îi rămăsese întipărită în minte.

„Jacques Saunière e mort!“

Moartea custodelui nu putea decît să-i stîrmească un regret profund. În ciuda reputației sale de om retras, Saunière fusese unanim apreciat pentru cunoștințele lui și pentru devotamentul cu care se dedicase artei. Cărțile sale despre codurile secrete ascunse în picturile lui Poussin și Teniers erau unele dintre cele pe care Langdon le cita cel mai des la orele de curs. Așteptase cu nerăbdare întrevederea care ar fi trebuit să aibă loc în acea seară, iar absența custodelui era pentru el o dezamăgire profundă.

Fotografia cadavrului îi reveni în minte. „Chiar a putut Jacques Saunière să-și facă asta?!“ Langdon întoarse capul și privi pe fereastră, încercînd să alunge imaginea aceea de coșmar.

Afară, orașul se pregătea de culcare – vînzătorii stradali își puneau la adăpost cărucioarele cu *amandes* glasate, îngrijitorii așezau sacii cu gunoi la marginea trotuarului, un cuplu de îndrăgostiți îmbrățișați savura aerul rece al nopții înmiresmate de iasomie. Citroënul străbătea în viteză agitația nocturnă, cu sirena în funcțiune.

– *Le capitaine* s-a bucurat cînd a aflat că n-ați părăsit încă Parisul, spuse agentul, vorbind pentru prima dată după ce plecaseră de la hotel. O coincidență fericită!

Langdon nu se simțea cîtuși de puțin fericit, iar coincidența era o noțiune în care nu credea. După o viață dedicată studiului și analizei conexiunilor ascunse dintre diferitele simboluri și ideologii, Langdon considera că lumea nu e altceva decît o nesfîrșită rețea de stări și evenimente profund conectate. „Conexiunile sînt adesea invizibile“, obișnuia el să le explice studenților, „dar ele există întotdeauna, ascunse chiar sub suprafață.“

– Presupun, roști el cu voce tare, că de la Universitatea Americană din Paris ați aflat unde stau.

Locotenentul clătină din cap, negînd:

– De la Interpol.

„Interpol! Firește!“ Uitase că obiceiul, aparent nevinovat, al tuturor hotelurilor europene de a solicita pașaportul la cazare era mult mai mult decît o simplă formalitate, fiind un fapt impus de lege. La orice oră din zi și din noapte, pe întregul teritoriu al Europei, Interpolul știa exact cine și unde doarme. Localizarea lui la Hotel Ritz fusese o chestiune de cîteva secunde.

Automobilul se îndrepta spre sudul orașului și, curînd, în dreapta apăru silueta luminită a Turnului Eiffel. Cînd îl zări, Langdon își aminti de Vittoria și de promisiunea pe care i-o făcuse, mai în glumă, mai în serios, acum un an, că la fiecare șase luni se vor întîlni într-un alt loc romantic de pe glob. „Turnul Eiffel, presupuse el, n-ar fi putut lipsi de pe listă.“ Din păcate însă, ultimul sărut fusese pe unul dintre aglomeratele și zgomotoasele aeroporturi din Roma, cu mai bine de un an în urmă.

– Ați urcat pe Ea? întrebă brusc agentul.

Langdon îl străfulgeră cu privirea, convins că înțelesese greșit.

– Poftim?

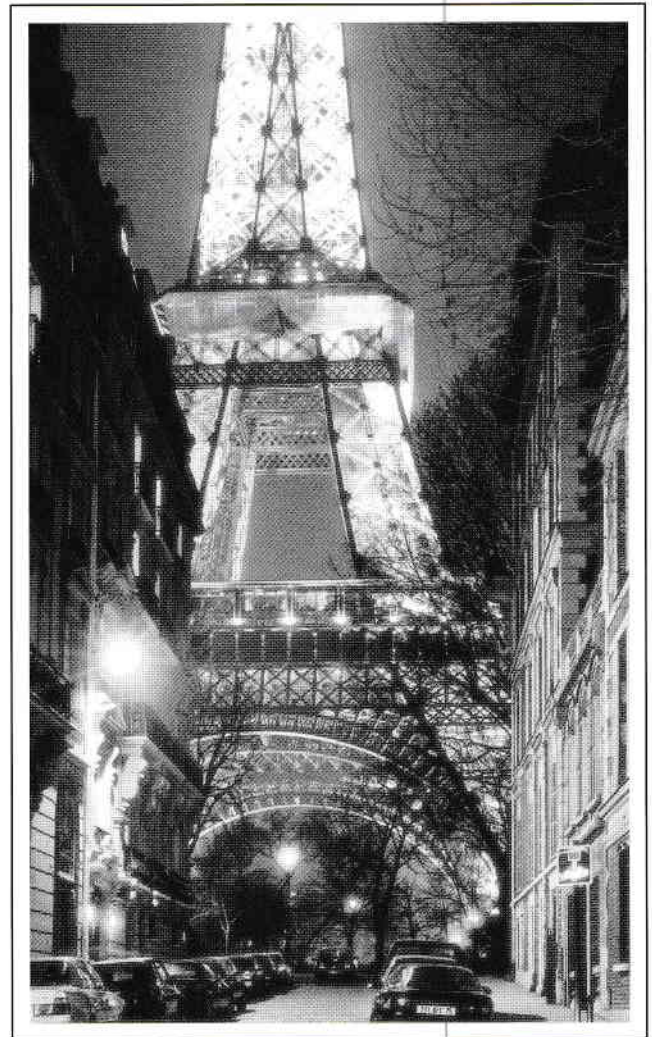
– E minunată, nu-i așa? continuă locotenentul, arătînd cu mîna prin parbriz spre silueta Turnului Eiffel. Ați urcat pe Ea?

Profesorul își arcui sprîncenele.

– Nu, n-am urcat în turn.

– Este simbolul Franței. Mie mi se pare perfectă!

Langdon clătină din cap, absent. Cei care studiau simbolistica remarcaseră adesea că francezii – un popor renumit pentru lideri complexați, mărunți și efeminați ca Napoleon și Pepin cel Scurt – nici n-ar fi putut să aleagă un simbol național mai potrivit decît un falus de trei sute de metri înălțime, pe care îl alintau „Ea“.

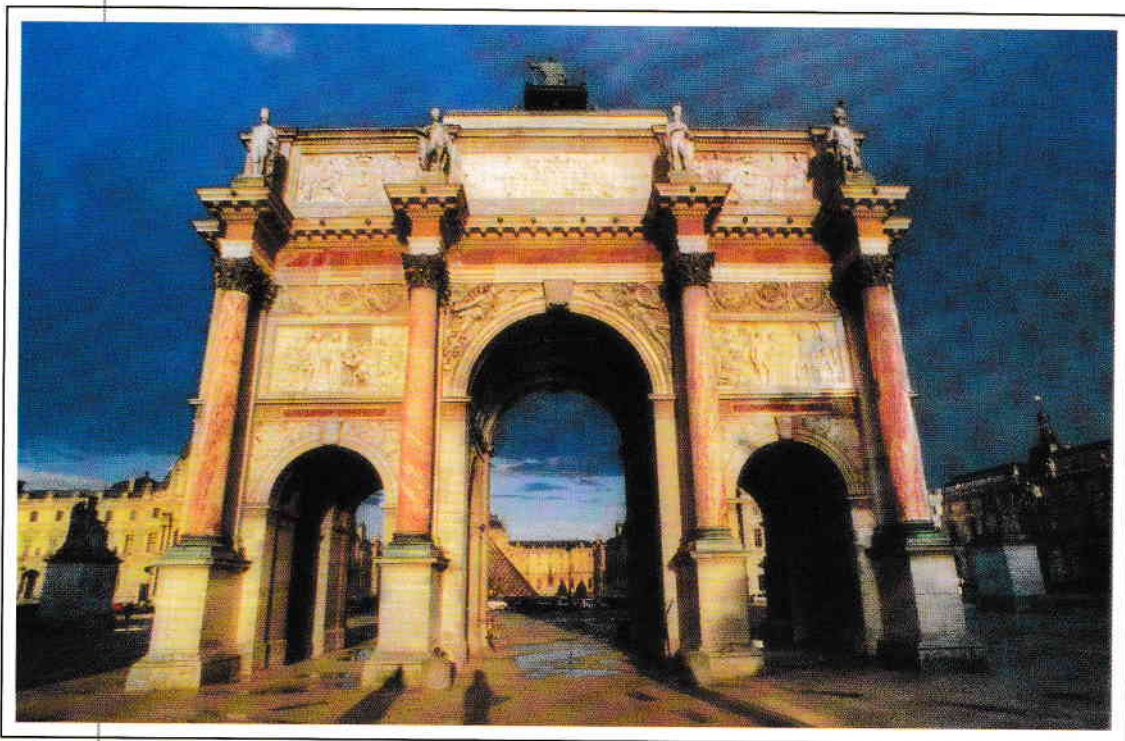

TURNUL EIFFEL

Cînd ajunseră la intersecția cu Rue de Rivoli, semaforul arăta culoarea roșie, dar mașina nu opri. Fără să reducă deloc viteza, pătrunse pe Rue Castiglione – o străduță flancată de copaci, care constituia intrarea dinspre nord a celebrelor Jardins des Tuileries – un fel de Central Park al Parisului. Majoritatea turiștilor credeau, în mod greșit, că numele provine de la miile de lalele care înfloresc pe aleile parcului, dar Langdon știa că *Tuileries* amintește, de fapt, de ceva mult mai prozaic. Pe locul actualelor grădini se afla inițial o enormă și murdară carieră din care parizienii extrăgeau argila folosită la fabricarea celebrelor olane roșii ale orașului – *les tuiles*.

Cînd intrară în parcul pustiu, șoferul opri sirena. Langdon răsufală adînc și savură liniștea bine-venită. Fasciculul alburii al farurilor lumina drumul pietruit, iar sfîrșitul monoton al pneurilor intona parcă un imn hipnotic. Pentru Langdon, Jardins des Tuileries reprezentaseră întotdeauna un pămînt sacru. Acesta a fost locul în care experimentase Claude Monet noi forme și culori, dînd naștere curentului impresionist. În noaptea aceasta însă, parcul părea să aibă o aură stranie și rău prevestitoare.

Citroënul viră la stînga, pe aleea centrală a grădinii. Coti în jurul unui heleşteu și apucă pe o alee întunecoasă. La capătul ei se zărea ieșirea din Tuileries, marcată de un uriaș arc de piatră.

ARC DU CARROUSEL